

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1075/2015
22.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Б., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., адвоката М.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 56/14 од 23.02.2015. године и Вишег суда у Неготину Кж1 32/15 од 20.07.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 22.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 56/14 од 23.02.2015. године и Вишег суда у Неготину Кж1 32/15 од 20.07.2015. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К 56/14 од 23.02.2015. године, окривљени М.Б., оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 20.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од два месеца од правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће суд ову новчану казну уколико је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 9.000,00 динара и да приватном тужиоцу на име трошкова кривичног поступка накнади новчани износ од 121.210.000,00 динара, у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом окривљени је на основу члана 423. став 1. тачка 1) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело клевета из члана 171. став 1. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Неготину Кж1 32/15 од 20.07.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног М.Б., адвокат М.П., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног М.Б., у захтеву за заштиту законитости истиче да првостепеном пресудом није одлучено о наводно увредљивим речима које су окривљеном приватном тужбом биле стављене на терет, а те речи су: „Од тебе је полиција узела 27 возила која си фалсификовао“, на који начин је, према наводима захтева, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 420. став 1. ЗКП, а по налажењу овога суда цитираним наводима захтева у суштини се указује да пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева браниоца окривљеног оцењује као неосноване, имајући у виду да је приватни тужилац приватном тужбом окривљеном ставио на терет извршење два кривична дела и то: кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом и кривично дело клевета из члана 171. став 1. КЗ, које је, према диспозитиву приватне тужбе, окривљени извршио тако што је оштећеном упутио речи: „„Од тебе је полиција одузела 27 возила која си фалсификовао, знајући да то што износи представља клевету“, за које кривично дело је окривљени на основу члана 423. став 1. тачка 1) ЗКП ослобођен од оптужбе, јер наведено дело за које је оптужен по закону није кривично дело.

Стога је, по налажењу овог суда, а насупрот наводима захтева, правноснажном пресудом потпуно решен предмет оптужбе, те из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног правноснажну пресуду неосновано побија, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи и то: да је правноснажном пресудом оптужба прекорачена тиме што је окривљени оглашен кривим и осуђен за речи које је упутио оштећеном „ти си најобичнији криминалац и лопов“, иако другом реченицом приватне тужбе која гласи: „ти си један најобичниј криминалац“, окривљеном није било стављено на терет да је изговорио и реч „лопов“, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је оценио као неосноване, јер суд у изреку пресуде није унео ниједну радњу кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, која није била означена у

диспозитиву приватне тужбе, па ни то да је окривљени оштећеном рекао да је лопов.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да је захтев браниоца окривљеног неоснован и у погледу повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче: да су побијаним пресудама учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 356. и члана 462. став 2. и 3. ЗКП, с обзиром на то да првостепени суд у поновљеном поступку није саслушао у својству сведока М.Н., иако је то окривљени предлагао и у жалби и на главном претресу у поновљеном поступку; затим да су изреке побијаних пресуда противречне исказима приватног тужиоца као и да нижестепене пресуде не садрже разлоге због чега нису прихваћени првобитни искази приватног тужиоца од 09.07.2013. године и сведока М.Л. од 15.10.2013. године, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП; те да је побијаним пресудама повређен закон из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 16. став 5. ЗКП, јер су искази сведока М.Л. и приватног тужиоца у међусобној противречности и у супротности са одбраном окривљеног из чега, према ставу браниоца, произлази да постоји сумња у погледу чињеница од којих зависи постојање обележја кривичног дела, па је суд, у таквој ситуацији, био дужан да поступак реши у корист окривљеног.

Имајући у виду да наведене повреде закона чланом 485. став 4. ЗКП, нису прописане као дозвољени разлози због којих окривљени односно његов бранилац чија су права ограничена правима окривљеног у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети овај ванредни правни лек, то је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Поред тога, у захтеву бранилац окривљеног наводи да, имајући у виду исказе сведока М.Л. и приватног тужиоца, није доказано да је окривљени приватном тужиоцу упутио инкриминисане речи из приватне тужбе, односно да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, као и да је првостепени суд пропустио да у поновљеном поступку у својству сведока саслуша судију М.Н., којим наводима се, по оцени овог суда, у суштини оспорава оцена изведених доказа и указује да се правноснажна пресуда заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, што не може бити предмет испитивања по захтеву за заштиту законитости окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је у смислу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић, с.р.